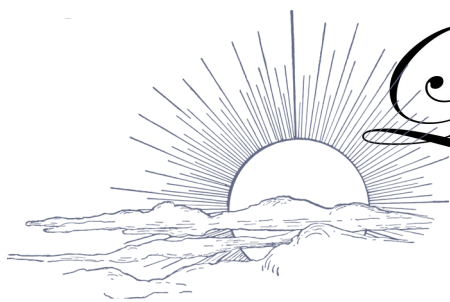

Letní příloha

Dobrovodského zpravodaje

Bouřka

V dále zahřmí přesně ve chvíli, kdy se mi Leia vysmekne z vodítka.

„Sakra, kam tak chvátáš?“ procedím mezi zuby a vydám se za svojí fenkou po kamenité cestě, která vede z Dobré Vody na Švajce. Chodíme tudy často, ona ale pokaždé dělá, jako kdyby tu byla poprvé v životě a já ji při objevování nového terénu jen zdržovala. Nikdy mi ale neutekla. A tak nechápavě hledím na to, jak s nosem u země běží dál, aniž by na mne brala jakékoli ohledy.

„Slečno, už nikam nechodte, za chvíli bude pršet,“ radí mi starší pán, který se proti mně vrací z procházky a je evidentně rád, že se dešti vyhnul.

Má pravdu. Je dusno, bouřka přijde brzy. Už teď jsem celá zpocená, a to mám cestu teprve před sebou. Zatnu zuby a rozběhnu se proti kopci, abych to bláznivé psisko dohnala.

V duchu si přísahám, že do příští výpravy koupím lépe padnoucí obojek.

Volám na ni tak hlasitě, že mě musí být slyšet snad až v Třebotovicích, ale pes nikde. To se mi vůbec nelíbí. „Ještě aby se pustila za srnkou a někde na silnici ji srazilo auto. Ale proč vůbec utekla, tohle přece ještě nikdy neudělala,“ jsem tak nervózní, že už si povídám sama pro sebe.

Na rozcestí uprostřed lesa zaváhám. Ententýky dva špalíky, sakra, tak třeba vpravo, poslechnu svou intuici a běžím dál.

Prostorná lesní cesta se začíná měnit v úzkou stezku sotva pro jednoho, do nohou mě šlehaají kopřivy. Je znát, že i v posledních dnech hodně přšelo. Ve vzduchu jsou cítit maliny, smůla z borovic a voda, která se v mracích už dlouho neudrží. Bylo by tu nádherně, nemít takový strach o Leiu. Začínám litovat, že jsme sem dnes vůbec šly.

Najednou uslyším divný výkřik. Teď se začínám trochu bát i o sebe. Uvědomím si, že jsem za celou dobu nikoho nepotkala. To se mi tu snad ještě nestalo. Je to celkem oblíbená procházková trasa. Většinou tudy ale chodím v neděli odpoledne. Teď je úterý večer, před bouřkou, navíc uprostřed července, kdy jsou lidé na dovolených. V hlavě mi běží scény z hororových filmů. Musím se trochu uklidnit. Horko mi už asi zamlžuje myšlení.

Stezka vede po straně prudkého svahu. Najednou uslyším kousek pod sebou hlasité zaštekání. Překvapeně sebou cuknu, až mi podklouzne noha a po boku sjedu asi dva metry dolů ze srázu směrem do údolí k Dobrovodskému potoku.

Levá noha mě pálí, do očí se mi hrnou slzy. Když vtom uslyším kousek pod sebou zakňučení. Vyděšeně se otočím v očekávání zraněného psa. Leia ale vypadá v pořádku. Jen tam leží a tváří se důležitě.

„Co tam proboha děláš?“ zaúpím.

„Spadla jsem sem. Stejně jako ty,“ dostane se mi jasné odpovědi.

Leknu se tak, že málem sjedu dolů ještě o další metr. Teprve teď si všimnu asi čtyřleté holčičky ve žlutomodrých šatičkách. Napůl sedí, napůl leží u velkého pařezu, který ve svahu zbyl po vyvráceném smrku. „A taky mě bolí noha,“ doplní a ukáže na drobnou nožku v sandálkách.

Leia leží půl metru pod dívkou a jistí ji, aby nesjela ještě hlouběji do údolí.

Oči se mi znovu zalesknou, tentokrát ale slzami dojetí. Podrbu statečnou záchránkyni za ušima a na holčičku se usměju.

„A jak ses sem dostala?“

„Šla jsem na procházku,“ vysvětlí mi, jako by to bylo přece úplně jasné. „Jenže pak mi to podjelo a moc jsem se bála, ale pak přiběhl tvůj pejsek a olízl mě a už jsem neplakala a jsme teď kamarádi, víš?“ chrlí na mě jednu informaci za druhou, zatímco se ji snažím opatrně dostat na cestu. Zpátky ji nesu v náručí a Leia pyšně pobíhá kolem.

„A řekneš mi, kde bydlíš? Maminka s tatínkem o tebe už musí mít strach.“

„Vždyť seš cizí!“ vyčítavě se na mě podívá. „Ale můžu ti napovědět, jezdí okolo nás autobus.“

„No, tak se asi radši dojdeme zeptat do obchodu, tam by mohli vědět, čím seš,“ usměju se.

Když vcházíme dovnitř, z nebe začínají padat první dešťové kapky.

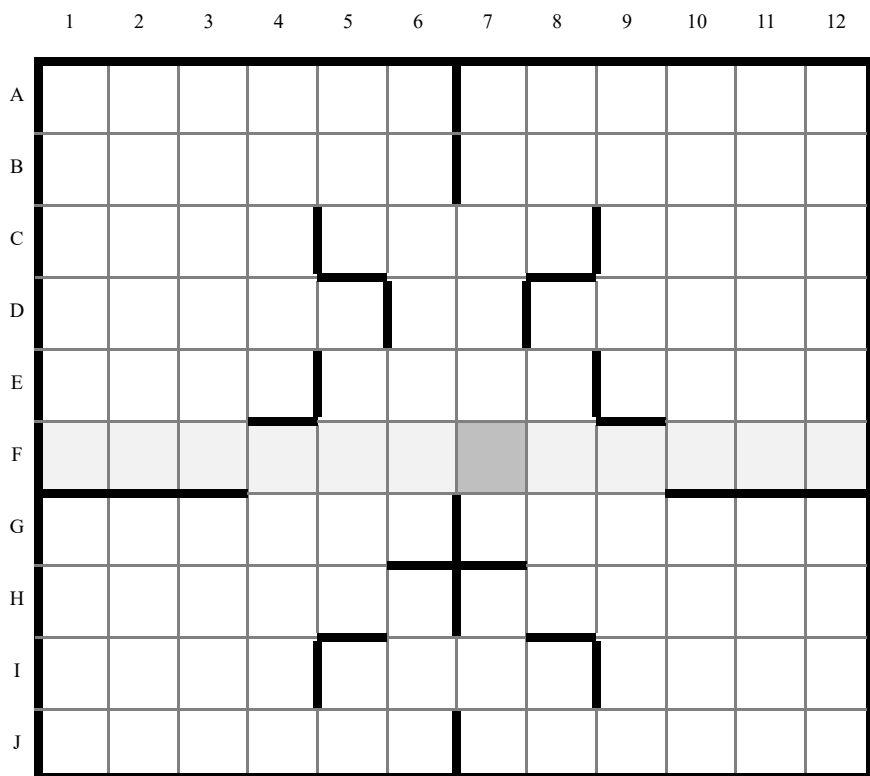
PETRA KŘÍŽOVÁ

Autorka z Třebotovic, která píše převážně povídky, většinou s detektivní tematikou.

Při procházkách po okolí ji napadají neobyčejné příběhy zdánlivě obyčejných lidí. Další její tvorbu najdete na internetových stránkách www.dnespisu.cz

TAJENKA

Ch. Dickens: Nikdo není na světě zbytečný, ulehčuje-li břemeno ... dokončení v tajence.

Vodorovně:

- A lyžařská větrovka, jméno sochaře Zoubka
- B části hlav, epická báseň
- C svislá jeskyně, jinovatka na stromě (nář.), děloha (lat.)
- D milenec, ačkoli, řeka protékající Paříží
- E Anatol (dom.), ves, obdivovatel všeho módního
- F *tajenka*
- G propsání, účinky
- H nauka o správném usuzování, střešní otvory
- I ohon, kanadské souostroví, zasáhnout vodou
- J latentní, kouti

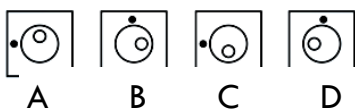
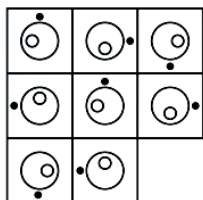
Svisle:

- 1 kozácký náčelník, kůň s lysinou (nář.)
- 2 bez viny, hudební styl
- 3 zbytek při loupání rýže, hoch (nář.)
- 4 René (dom.), kopie
- 5 souhlas, herec, otec (kniž.)
- 6 mrzout, jaký (sloven.)
- 7 zvyky, batoh
- 8 dřívější lotyšské platidlo, literární dílo, SPZ Kolín
- 9 hudební styl černošských muzikantů, nekovový prvek
- 10 efekt na tkanině, hernie
- 11 nádor, drhnout
- 12 africký čáp, sněžný muž

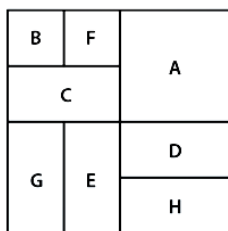
Pomůcka: adenom, omelek, ratině

RÉBUSY– řešení na poslední straně přílohy

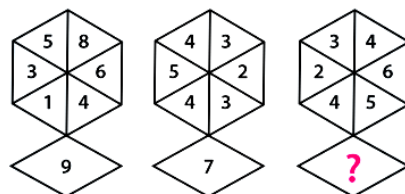
Který čtverec patří na volné místo?

Máme osm stejně velkých čtvercových listů papíru. Kladli jsme jeden na druhý tak, aby byla vždy vidět určitá část z každého listu. List označený jako A je vidět celý, protože jsme jej položili jako poslední. Který list jsme položili jako první?

Které číslo patří na místo otazníku?

SUDOKU—středně těžké a těžké

	1							5
	7	6						
					2			
7			1		5		2	6
9				7	2	4		
				1			5	
	6						9	3
8		9	4			6		

	1	4	9			8	7	
						2		
	6	7						4
6				9		1		2
	2				6	3		
9		3						
		2	4	8				
		8	6		2	9		1
					5			

				9				3
8			6		5			4
			9			8	4	
								6
	9		7		8			1
1	8			4	3	7		
	7		1			3	6	8
		5						

Trpaslíci od Dubičáku

Pohádková povídka

Náš příběh se odehrává v dobách, kdy v okolí Dlouhého vrchu, nebo také Dubičáku či Plachtáku, rejdlili, kutali v nedalekém Rudolfově nebo v Dobré Vodě a bavili se trpaslíci. V dobách, kdy ještě trpaslíky nerušil hluk moderní doby.

Vyprávělo se, že trpaslíci jednoho dne začali odnášet děti. Z vedlejší vesnice odnesli chlapečka, z vesnice za kopcem dívku, jinde zase dvojčata. Nikdo už nevěděl, co s nimi bylo dál. Proč si je trpaslíci brali k sobě a jestli se děti vrátily zpět ke svým rodičům.

Jednoho dne se ztratila i malá Kačenka ze stavení za rybníkem. Rodiče prohledali okolí chalupy, stodolu, zahradu, přilehlý les, rákosí, prošli vsí, zeptali se pana učitele i pana faráře. Ale po Kačence se slehla zem. Doma zůstal Kačenčin starší bratr Vašek. Jak to tak bývá, když se mají sourozenci rádi, rozhodl se Vašek, že Kačenku najde stůj co stůj. Sbalil si kabát, buchtu od maminky a vodu. Vše schoval v úhledném balíčku pod postelí. Čekal na správný okamžik. Nechtěl rodičům přidělovat starosti. Samotného by ho nepustili a s bojácným rodiči v zádech by Kačenku sotva našel.

Brzy ráno, ještě za svítání, se potichoučku vyplížil z chalupy ven, prošel zahradou, tiše se vyhnul děvečce a čeledínovi, pohladil kocoura a vydal se na Dubičák.

Vašek se ničeho nebál, kvůli sestře byl ochotný se setkat s trpaslíky a třeba i s Bílou paní. O trpaslících toho moc nevěděl, vlastně nikdo z vesnice. Pan učitel jen zavrtěl hlavou a pana faráře se raději ani neptal. Z doslechu věděl jen, že to budou malí zlí mužáci s bílými vousy a velkýma nohama, kteří milují vše blyštivé a ovládají čáry. Celé dny kutají stříbro a po večerech metají zaklínadla po lidech.

Během chvilky měl už vrchol na dohled, za slunečního svitu mu nepřipadal tak strašlivý. Když ho polní cesta dovedla do lesa, útroby se mu stáhly strachem a nervozitou. Stromy propouštěly jen málo paprsků, všude vládlo šero a tajemné ticho. Každý krok na lesní pěšině zněl jak bouchnutí kladiva. Vašek se rozhodl schovat se poblíž cesty. Našel si vhodný keř poblíž skály, vlezl si co nejhlouběji do jeho větví, přehodil přes sebe kabát, sedl si a vyčkával, rozhlížel se a poslouchal. Seděl schoulený v úkrytu už pěknou chvíli, pomalu ho začal přemáhát spánek a vtom ho probral vzdálený smích.

„Smích uprostřed lesa?“ řekl si a pomalu se vysoukal z keřů.

Když se přibližoval k místu, odkud hluk vycházel, přidávaly se další zvuky. Smích, hudba, dupání. Nechal se vést sluchem, až došel k velké díře ve skále. Díra nebo také noupě vlka či brloh medvěda. Nadechl se, sebral veškerou odvalu a vydal se do útrob černočerné tmy. Po chvíli si jeho oči zvykly a na úplném konci skály zahlédl odraz světla od třepotajícího se ohně. Vzápětí se před ním objevil východ ze skály a těsně za ním mýtinka s ohništěm. Okolo ohně tancovali a zpívali trpaslíci, pár jich zkoušelo hrát na housličky, flétničky a bubínek.

Ale byla to spíš kakofonie zvuků. Přitiskl se zády ke skále a schoval se za vzrostlou břízkou, která stála opodál. Očima přejížděl celé prostranství a hledal Kačenku. Najednou ji zahlédl. Seděla kousek od ohně. A světe div se, ona se smála. V ruce držela své housličky a smála se tak, až se za břicho popadala.

„Oni ji snad nějak očarovali?“ lekl se Vašek.

Musel něco podniknout! Zamyslel se a pak udělal to, co ho napadlo jako první.

Vběhl s křikem mezi trpaslíky. Využil jejich překvapení, popadl Kačenku za ruku a rychle ji táhl s sebou ke vchodu do skály. Snažila se mu něco říct, křičela na něj. Nevnímal ji, utíkal, co mu nohy stačily. Slyšel za sebou jen ohromné dusání mnoha nohou a křik. Začínal mít pocit, že to nedopadne dobře. Trpaslíci jsou malí a strašně rychlí.

Během chvilky doslova vyletěli ze skály a Vašek dál táhnul Kačenku za sebou. Ona na něj ale stále něco pokřikovala. V jednu chvíli měl dojem, že ho brzdí schválně. Už už byla na dohled polní cesta a východ z lesa. Začínalo ho šimrat sluníčko na tváři. Vtom ale ucítil pod nohou kořen, druhá noha se mu zasekla o jeho vyboulenou část nad zemí a tvrdě dopadl do kapradí pod stromy. Stáhl s sebou i Kačenku.

Chvilku se snažil popadnout dech, v hlavě se mu už honily myšlenky, co s nimi všechno trpaslíci udělají. Začarují v kámen? V krkavce? Vezmou jim duši? Vysají jim dobrou náladu? Omámí je jedem a už se nikdy nevrátí k rodičům? Budou navždy otroky na mýtině v lese?

V momentě, kdy za ním doběhli trpaslíci, zavřel oči, dal si ruce před obličej, začal s nimi před sebou šermovat, kopal nohama a křičel. Po chvíli, když se nic nedělo, otevřel oči, sednul si a rozhlížel se kolem sebe. Trpaslíci se na něj pobaveně dívali, usmívali se a někteří kroutili hlavou. I Kačenka se smála a hned začala Vaška objímat a uklidňovat ho.

„Vašku, co blázníš?“ ptala se ho Kačenka pobaveně.

„Zachraňuju tě,“ odpověděl nejspíše Vašek.

„Já ale nepotřebuji zachránit, já jsem tady s nimi dobrovolně. A asi jsem se zapomněla včas vrátit domů,“ krčila omluvně rameny.

„Dobrovolně?“ nechápal Vašek.

„Zkouším je naučit hrát na housle. Celé dny jen kutají stříbro a po večerech by si rádi odpočinuli u dobré muziky a tance. A tak je tu učím já. Dospělí se jich bojí, utečou dříve, než jim stačí trpaslíci říct, co mají na srdci. Děti je ale poslouchají. Ještě by se hodilo, kdybys je naučil na flétničku. Bubínek jim celkem jde,“ usmívala se Kačenka.

Vašek nevěděl, co říct. Chvilku jen udiveně tékal očima mezi Kačenkou a trpaslíky. Nakonec se všichni společně domluvili, jak to udělají příště lépe. Aby se žádní rodiče nestrachovali o svoje děti a trpaslíci, aby se naučili pořádné muzice.

Od té doby jednou týdně chodily skupinky trpaslíků za lidmi a všichni se s jejich pomocí učili na housle, flétničku, bubínek i na basu. Pro každého to byla příležitost k setkání se sousedy, napekly se koláče a všude zněla hudba.

A jak se trpaslíci odměnili lidem? Od této chvíle už nikdo v okolí všech netrpěl velkou nouzí a chudobou. Jako zázrakem se tu a tam vyskytl malý kousek stříbra u lidí, kteří to doopravdy potřebovali.

A proto se říká, že hudba spojuje.

Petra Pavlíčková Aimová

PETRA PAVLÍČKOVÁ AIMOVÁ

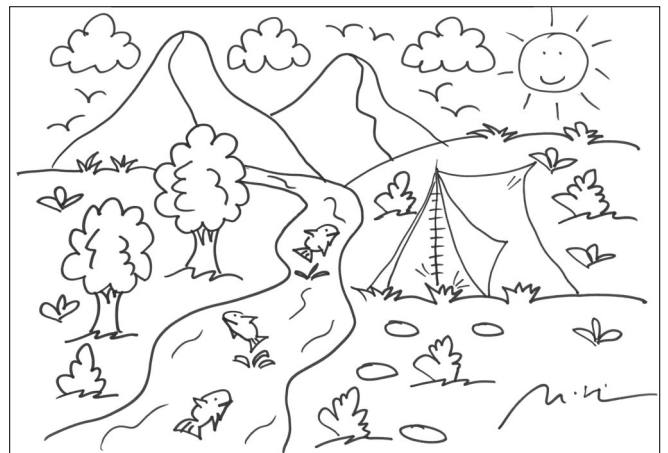
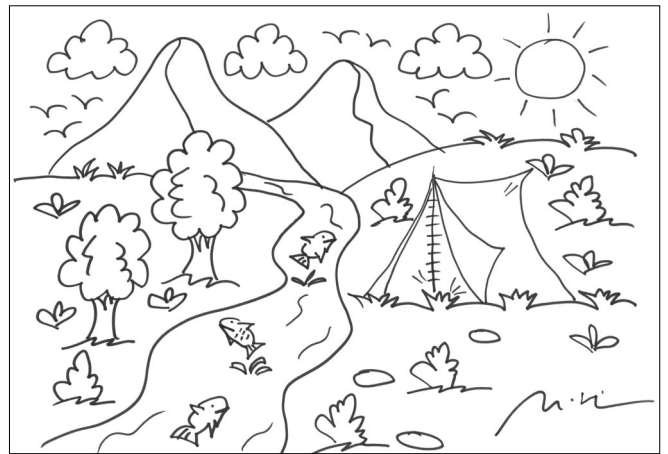
Autorka řady povídek, knihomolka a příležitostná recenzentka, máma čtyř báječných dětí. Inspiraci čerpá především v mezilidských, konkrétně rodinných vztazích.

Žije v Dobré Vodě u Českých Budějovic.

NAJDI SEDM ROZDÍLŮ

A	N	E	Y	H	U	K	L	Í	Z	E	Č	K	A	S
D	O	L	Ž	Ý	N	R	A	G	B	K	O	Ř	E	N
R	V	E	R	E	T	E	P	L	Á	K	Y	N	O	V
Š	A	K	Ý	C	F	L	I	R	T	R	Z	O	D	S
K	L	T	N	A	K	H	Y	D	R	O	P	L	Á	N
O	H	R	E	K	A	S	K	U	R	T	S	A	A	T
L	E	O	V	I	N	E	M	E	Ř	Á	S	L	K	Ý
K	L	M	U	F	K	U	K	U	Ř	I	C	E	I	Z
A	O	A	S	I	E	T	P	A	L	D	J	R	N	D
L	B	G	R	L	T	Z	S	U	M	A	T	K	A	O
H	Y	N	A	A	A	M	K	E	R	R	P	A	P	V
U	Z	E	K	V	R	N	T	T	T	A	A	M	V	Ů
R	N	T	B	K	O	E	I	Z	E	O	P	F	U	R
T	Y	O	E	E	O	K	O	N	Z	E	R	V	A	P
D	S	V	L	R	N	Á	P	R	A	V	A	P	A	J

ANKETA, BOLEHLAV, BYZNYS, ELEKTROMAGNET, FARMA, FLIRT, GARNÝŽ, HYDROPLÁN,
HYENA, KONZERVA, KOŘEN, KUKUŘICE, KULISA, LEBKA, MAKRELA, MATKA, METEOR,
MRKEV, NÁPRAVA, OBVAZ, PANIKA, POEZIE, PROTEST, PRŮVOD, PUMPA, RADIÁTOR,
REKVALIFIKACE, RUKSAK, ŘEMEN, SENZOR, SLANINA, STRUK, SUVENÝR, ŠKOLKA,
TEPLÁK, TRAJEKT, TRUHLA, UKLÍZEČKA.

[illegible]

ANČIREMKVEN
OALRPD
NNAAODAK
TPREYON
MECHLOAEN

ORŽCONSOE
ASOPKPTYK
ANTROGNAUO
EOODLNCH
KKÝRODLO

UENLIESNČC
NMORAADGA
ORIAKPENT
ELŘIKPČSA
DRSIKEMÁKAS

ŠAŘMADTOEÍUK
NLVULEADE
UITÁLPN
AEACKŠM
ABBŘKRMOÍ

SUDOKU - lehké

				5				
1	8							
		6	9			8	2	
							8	
6	7			2		4		
2		5	1					
		4		3				
9			6	1			3	
	3						5	4

				4	7	6		
			1					
5								
				5		1		
		7	2		3			
4				6		8	5	
		1		8		5		
		3			5		9	
	6							7

			6				9	
5	1							
	8		4					6
4						1		
		3		2			8	
		5		1		3	4	9
2				5				
	4	7				8		
		8						

Řešení rébusů:

Ve vodorovných řádcích se černý puntík posouvá o 45° po směru hodinových ručiček, kruh se posouvá o 45° proti směru . Ve svislých sloupcích se puntík a kruh posouvají opačně.

Pořadí listů od svrchního ke spodnímu: A, D, H, E, G, C, F, B.

Sečtete všechna čísla v šestiúhelníku a výsledek dělte třemi. Číslo, které takto získáte, patří do kosočtverce.

Letní vydání Dobrovodského zpravodaje připravili: Petra Miková a Milan Přecechtěl, grafická úprava, hlavičky: Petra Miková, ilustrační obrázky: pixabay.com